

primul alt s * i de edit * rial c u p r i n s

Vorbeam mai devreme cu cineva, care spunea că ieri a plouat pentru că alaltăieri a fost soare. De fapt nu prea vorbeam cu acea persoană, pentru că stăteam și mă uitam la el un pic nedumerit. Și nu m-am putut abține și i-am pus întrebarea: de ce crezi asta? Săracul simțise că nu cred nimic din ceea ce zice. Vedeam lacrimi în ochii lui. Mă întrebam dacă sunt lacrimi de tristețe, lacrimi de bucurie. Unul mai roșu ca celălalt, dar amândoi gata-gata să cadă, așteptau doar semnalul sonor. Cu siguranță avea ceva ascuns în adâncul sufletului și ardea de nerăbdare să împărtășească cuiva acele sentimente. Așa că am zis că am treabă și că mai vorbim altă dată. Și chiar aveam treabă. De 2 zile aveam o scamă prinsă de tricoul meu din Portugalia și trebuia să scap de ea într-un fel. Toți se gândesc că ce-i așa de greu să o prinzi între două degete și să tragi de ea (scama). Eh, nu-i chiar așa de simplu. De fiecare dată când încercam s-o prind zicea că mai are o ultimă dorință. Și de fiecare dată mă uitam în jur să văd cine zice așa ceva. Mă luase gura pe dinainte și am întreat: care? Scama făcuse ochii mari... (oare scama are ochi?) sigur nu se aștepta la o asemenea întrebare. (oare scama are scame?) Și-a stat săraca scamă să se gândească ce ultimă dorință are... Și-a întreat și prietenii, dar prietenii răspundeau: "Virgil Lanțu, tu ești? Te pup dulce". I-a dat telefon până și lui GhostD, dar asta rămăsese fără minute naționale. Nu a mai rezistat stresului și presiunii exercitate de forța de frecare cu tricoul meu și a căzut sus. Eu, bucuros că în sfârșit am puțină intimitate și nu mai stă pe mine scama, am luat-o în direcția opusă. Adică săream în jos. Dar cum nici o bucurie nu durează așa de mult încât să realizezi că-i bucurie, sună telefonul. Am rămas stupefiat când am aflat că la capătul celălalt era tot un telefon. Și culmea, telefonul ăla îmi vorbea. Și zicea ca să vin repede la el și să-l ajut să se ridice pentru că azi-noapte căzuse întunericul peste picioarele lui și nu și le mai simte. Se întâmplă multe lucruri ciudate în ultima vreme. Dar cum sunt o fire puternică, nu mă las dus de val. E la fel ca inspirația, și dacă mă gândesc mai bine e leit cu chefu de muncă: când vine, mai bine te așezi pentru 5 minute și aștepti să treacă. Așa că m-am așezat pe pervaz (încă o pepofonie) și am strigat: Hai România!

pardesiu profesionist, BOGGHY

Căramida Verde

revistă pentru oameni cu etaj

www.caramida-verde.as.ro

caramida-verde@as.ro

Nr ireductibil, septembrie 2004 (ediție netipărită)

apare din nou la 5 dimineața, pentru că numai cei cu brațară de aur trebuie să muncească.

x e l e c t r * n u ' ...	(pagina 2)
x s p * r t e x t r e m i s t	(pagina 3)
x a s f a l t u ' m e d i c u l u i	(pagina 4)
x p * i a z i e	(pagina 6)
x a n u n ț c u d e b i t . . .	(pagina 7)

Mai trimitem copiii la școală, sau facem alții?

m * t t * u

"Comedy is simply a funny way of being serious."
(Peter Ustinov)

a v e r t i s m e n t

A se servi cald, sau cu ceva cald. Rece sau în frig provoacă același tip de greață ca și pulsul crescut (sau plusul crescut). Nerecomandat cunoscătorilor. Serviți întâi bobocii cu prima porție de căramidă.

Căramida Verde – Pagina 1

Întuneric deplin...

– Chiar nu e nimeni aici?

Nu a strigat asta... doar s-a gândit... Începu să caute pe cineva în jur. Câțiva ochi îl priveau întrebător din întuneric, dar el nu-i vedea... Probabil din cauză că aveau strabism și se uitau unul la celălalt anulându-se reciproc. Începu să urce un deal care părea că nu se mai termină. După nici 8 ore ajunse în vârf. Uimitor, dar nu era obosit și nici nu transpirase. Probabil de la noul său deodorant. Cât despre transpirație, observă că oricum se epilase sub braț și nici nu era prea cald pe acolo ca să transpire.

În fața lui se întindea o priveliște magnifică: dealuri și văi, turnulețe cu multe picioare, plăci negre lucioase se întindeau cât vedeai cu ochii... verdele era predominant, iar lungi șosele străbăteau întreaga întindere de verde.

– Unde sunt oare?

– Pe sursă, evident! Pe aici ai intrat, iar în curând vei ieși afară tot pe aici... asta dacă nu cumva...

Protagonistul nostru era dezorientat. Cineva mai era aici cu el... Cine? Și ce vrea de la el? Unde se afla? Ce avea să i se întâmple? Multe întrebări avea în cap, dar știind că eu trebuie să închid acest articol, am avut bunavoința să pună doar o singură întrebare, urmând ca să afle răspunsul în numărul următor. Deci:

– Cine a vorbit?

Syl

D E S

Litere s-au terminat sau pur și simplu am chiulit în clasa I la predarea lor. Continuăm cu astea de le zice cifre. Sperăm să nu ajungem la semne de circulație și integrale.

0 (zero) – locatar de la parter, vecin cu 1 (unu) despre care avem puține date;

1 (unu) – locatar tot de la parter, vecin cu 0 (zero), care și-a construit balcon și mi-a obstrucționat lumina naturală atât de necesară mucegaiului din bocșă;

2 (doi) – simbol grafic antic egiptean fără echivalent în limba română care desemnează numărul de degete ridicate de elev în semn de prietenie față de profesor (a nu se confunda cu 1 (unu));

3 (trei) – mijlocul distanței dintre 1 (unu) și 5 (cinci);

4 (patru) – notă populară și bună (în sistem rusesc), însemnând totodată și numărul total, corect, real, descoperit, recent de Institutul nostru al iezilor din **Capra cu 3 (trei) iezi** și al mușchetarilor din **Cei 3 (trei) mușchetari** de Ion Dumas și, respectiv, Alexandre Creangă.

5 (cinci) – număr fatidic, trasând granița imaginară dintre o vacanță de vară de 3 (trei) luni și o vacanță de vară de 2 (doi) luni și 1 (unu) jumătate.*

* 3 (trei) luni - 2 (doi) luni și 1 (unu) jumătate = corigență (nu așa se scrie?)

m013

Șeful de sală o întreabă pe chelneriță:

– I-ai făcut clientului de la masa 3 nota de plată?

– Da, domnule.

– Extraordinar tip! Continuă să zâmbească.

Analiză c * laterală:

Putem alcătui foarte ușor portretul robot al acestui nefericit... El e un tip obez sau nu, cu vârsta cuprinsă între 30 și 50 de ani, care lucrează ca mecanic auto, la un birou sau nu lucrează punct sau semnul exclamării. Soția lui este supărată din cauză că el e obez, sau nu, sau din cauză că nu lucrează sau da. Și i-a zis:

– Ia mai spală și tu vasele, că m-am săturat să pierd telenovela din cauza ta!

A suportat el o zi sau două sau mai multe și s-a săturat și el să piardă ea telenovela din cauză că el încă nu-i explicase ei cum se pun ele, adică bateriile, în telecomandă, adică în ea. A decis că e timpul să se răzbune și s-a dus la restaurant!

– Nu mai mănânc acasă, pentru că oricum azi e iar ziua în care vine instalatorul și Veta, nevastă-mea adică, iar o să mă alunge la servicii cu o oră mai devreme. Hmm... niciodată n-am înțeles de ce mai vine instalatorul ăla, deși a terminat de reparat chiuveta acum o săptămână.

Aici a mâncat mult și a devenit obez, dacă nu era deja, însă când a văzut nota de plată a început să râdă isteric zicându-și:

– Azi cred că o să spal muuuuuulte vase... da' măcar nu le spal pe ale ei ca să îi dau satisfacție”.

Sau...

Syl

Urmând exemplul kinderilor din fața blocului care de dimineată până seară stau și țipă unul la altul în semn că se joacă, și care își spun unul altuia fraze de genul: ”mai bine mor decât să mă las lovită de-o minge”, ”mama mea e mai bătrână ca a ta”, ”mie la școală îmi dă probleme grele: 2+14” sau ”asta-i grădina mea băi b...oule”, ”a zis mama să nu te chem la mini în casă că ești cleptoman”, ”dacă nu-mi dai din înghețată și mie, nu te las s-o mănânci nici tu”, am să vă relatez cum am ajuns eu din elev de facultate, student de liceu.

Și pentru că deja mi-am creat atmosfera necesară desfășurării firului acțiunii în 4 zări și 4 mări, până la capătul pământului... (opriți-mă că iar o iau pe ulei). Toți v-ați aștepta să vă zic că am dat bacul și m-am înscris la facultate. Nu-i așa. Culmea e că bacul chiar l-am dat (altuia). Și ce e și mai culmea e că l-am și luat (de la altcineva). Acum să nu credeți că nu m-am dus să mă înscriu la facultate. Ca să vă dezamăgesc, am să vă spun că m-am dus... și nu doar la una... ci chiar la mai multe (facultăți). Și printr-o coincidență discriminantă am și intrat la mai multe, dar am fost nevoit să mă opresc numai la una (am ales-o pe cea fără acoperiș, să-mi aducă aminte de casă). Nu vă zic care-i acea facultate, că doar nu sunteți frate cu mama. Revenind la berbecii noștri, vă spun că m-am suit în tren și am mers mult cu el. Apoi am cumpărat biletele. Și după ce am dat toată alocația mea pe bilete și mi-a mai și rămas ceva, mă gândeam că poate mă pocnește norocul generos pe umăr și cad și eu (în compartiment cu cineva care s-a mai spălat în ultima lună). Norocul s-a bucurat că am nevoie de el, da' ofticatu' n-a vrut să mă ajute. Așa că în compartiment nu au intrat mulți călătoriști, ci doar vreo șapte (atâtea locuri mai erau). Mai vorbesc cu unul, cu altul, și se dă stingerea. Se luase curentul în compartimente ca să avem destul până ajungem toți la destinație. Se făcuse un întuneric ușor de descris: nimic. Deci toți au început să închidă ochii. Toți mai puțin eu. Am închis și eu niște ochi, dar cu siguranță nu erau ai mei. Deci, încă mai eram conștient de ce se petrece în jurul meu. Deci, am putut să-i văd pe Nicu și pe Gicu. Deci nu știți cine-s Nicu și cu Gicu? Deci vă spun eu: sunt 2 șoricei (sau șobolani dacă chiar credeți că mărimea contează), unul gri și unul negru. Deci din întâmplare se aflau și ei în tren: unul sub bancheta pe care stăteam eu, celălalt sub cealaltă (cred că tot despre banchetă vorbim). Le-am dat fiecăruia câte un pumn (de semințe de floarea soarelui, ca să aibă ocupație) și mi-am aruncat ochii pe fereastră. Una din cele două mâini pe care le aveam din dotare am strecurat-o pe sub ușa glisantă în celălalt compartiment (dacă pățesc ceva, să nu pățesc tot deodată) și mi-am văzut mai departe de drum (căci vroia s-o facă la dreapta). Din când în când mai auzeam semințe pocnite în semn de recunoștință. Nu îmi cer scuze pentru multitudinea de ”deci” din final pentru că eu este intelectualul din umbră care scrie să mănâncă și ei o pește.

vreau să fiu și eu ca BOGGHY

Săgetăt ✨r

Vreme frumoasă... cer senin... fete frumoase... băieți... de treabă... toate acestea te așteaptă în această vacanță... dar dacă vacanța ta tocmai s-a terminat și mai intri și într-a XII-a nici nu trebuie să-ți mai spun ce te așteaptă că știi și singur: vreme frumoasă... cer senin... fete frumoase...băieți... de treabă.

Capric ✨rn

Vestea bună e că există posibilitatea ca vacanța să se prelungească cu o zi... iar vestea proastă e că în prima zi oricum nu se făcea școală... Vă adunați, vă laudați cu ce haine ați mai cumpărat... Și mai erau și ocazionalele două ore de dirigenție care întotdeauna țin exact o oră... Iar dacă școala o să înceapă joi și o să intrați direct la ore... vestea că vacanța se prelungește cu o zi e bună sau nu?

v/v

s p ✨ r t e x t r e m i s t

Inventar al medaliilor la o Olimpiadă

Echipa de Junioare a Lotului Olimpic Român de Gimnastică, cea cu mâna luxată anul trecut, a învins la toate probele prin neparticiparea adversarelor. Cu picioarele, ambele funcționale, a fugit din cameră în cameră, iar cu mâna funcțională a dat ceasurile adversarelor cu 3 zile înainte.

Cică la canotaj chiar că suntem buni. Păcat că nu suntem mexicani sau cubanezi să dăm la rame până în State. Așa că trebuie să ne mulțumim cu murături și dulceață de trandafiri în loc de dolari.

Ultimele medalii, obținute imediat după închiderea oficială a acelei limpiade, sunt de un aur strălucitor și au fost obținute de loturile olimpice de sticlism pe pistă, halbere stilul smuls și coniac-canoe pe ape repezi. Sportivii câștigători au fost așteptați la aeroport cu mare fast și mari felii de lămâie.

Fără legătură cu vreo limpiadă, echipa națională a României de fotbal nu a învățat de la canotoare și cam plutește în derivă. Pasele sunt fără chef, șuturile la fel. O viteză mai mare ar avea mingea dacă ar slobozi văzduh. Să sperăm că Echipa de Junioare a Lotului Olimpic Român de Gimnastică va ajunge cât de curând prin dormitoarele cehilor.

m013

Deși profund jignit de semințele primite de la BOGGHY, vă prezint varianta mea a excursiei cu trenul spre câmpul de luptă. Nu am carnet de note deci nu beneficiaz (mamă ce cuvinte culte folosesc!!!) de reducere. Deci dau mulți bani... teoretic. Deci mă ascund în bancheta trenului să nu plătește bilet. Și nu mai pot să ies și zgârii locația. Și asta mă hrănește cu semințe? Caviar nu aveai? În fine. Ajunsei io la facultate unde o tanti grasă a făcut semn la două tanti nu așa grase să mă ia în primire. Și m-au pus să dau bani și să mă înscriu. Mi-au dat și foi și acte cu care să vin la examen... și abia la sfârșit am apucat să întreb unde găsesc un pix de vânzare că de asta intrasem acolo. Și mi-au dat și pix numai ca să nu le cer banii înapoi. Și de aici, nu mai dau detalii exact cum, am ajuns de îmi zice lumea student. Eu cred că e bine că am două săptămâni de vacanță în plus, că cică numai în octombrie trebuie să plec. Și din noul meu statut derivă (mai ceva ca derivatele) întrebări: oare tot în clasa aia învăț și la facultate? Tot așa de dimineată o să avem matu'? Tot kebab cu păr mănânc în pauze? Oare am pauze? Oare unde mi-am pus portofelul? Oricum avantaje sunt. Nu plătesc impozit spre exemplu. Deci pe perioada studenției nu îmi cer taxă pe crivățul ce-mi bate prin buzunare. Ar mai fi că învăț lucruri noi și nu mai fac matematică... deși era cât pe ce. Uite că îmi răspund singur la întrebări. Și zice unii că stai la cămin și te dicstrezi, da' io nu știu ce dicstracție poate fi acolo în cămin între sala de sport și cantină. Oare biochimie o să facem tot cu profa de chimie sau cu aia de biologie? Sau o fi opțional ca ora de matematici ce o aveam în plus în timpul liceului? Oare ce reviste au ăștia acolo? Există și acolo maniaci de succes sau sunt toți o apă și un pământ, simpli studenți? Apropos... eu fac facultatea la București... Oare cum mută liceul până la București în fiecare zi? Parcă n-aș vrea să plec, da' parcă nici nu aș renunța la alea două săptămâni de vacanță. Nu-i așa că sună infantil toată meditația mea? Cam așa încerc să mă ascund de frica asta de nou. Aș prefera să scriu un articol-concluzie despre viața de liceu dar mi-i stricat calculatorul și scriu la Syl acasă și a zis că "nu... că te bat de nu te vezi" și eu cum sunt ascultător mă conformez. Sper să am peste vreo lună ce să mai scriu de să râdeți cu urechile până la colțu' gurii și invers că pe moment amintirile mele de vacanță se rezumă la drum, examen, drum, drum, examen, drum, mâncare, drum, somn... și ceva cărți (jucate, nu citite) în ultima săptămână.

m0l3

Cred că dacă ar fi să încep iar bucata asta de rubrică spunând "Bine vam găsit găsit dragii moșului" nu ar fi tocmai corect și nu... nu mă refer la faptul că am uitat să pun liniuța între "a" și "m" în cuvântul "vam" și nici la faptul că în realitate liniuța nu se pune între "a" și "m" ci între "v" și "m"... Mă refer mai degrabă la o chestiune de nuanță... pentru că dacă eu ar fi să vă găsesc pe voi, voi cu siguranță nu o să mai puteți da de mine... Da! Este adevărat... Și eu, ca și restul echipei de la Cărămida Verde am nimerit la facultate... Bineînțeles... cu multă trudă... sacrificiu... învățat zi și noapte, noapte și zi, sub îndrumarea atentă a părinților cărora am vrea să le și mulțumim poate cu altă ocazie... De fapt chiar cu această ocazie... Și... gata a ieșit mama din cameră... Unde am rămas? Așa... deci am nimerit la facultate. În cazul în care vreți să știți cum a fost... greu... ușor... poate chiar să dau niște sfaturi celor care tocmai ați pășit în ordine cronologică în clasa a XII-a... să știți că nu sunt omul în măsură. Nu pentru că nu aș poseda sfaturi vitale, pentru unii, ci pentru că sunt de părere că aveți nevoie să treceți singuri singurei peste toate chestiile alea care așteaptă: BAC, admitere sau admiteri, că probabil o să dați la mai multe facultăți. Hai că de fapt un sfat mic nu cred că ar strica... da' să nu mai spuneți la nimeni. Și acela e: *să nu vă semnați cu numele vostru real în cazul în care aveți de făcut o scrisoare fictivă în cadrul unei probe de concurs*. M-am hotărât să vă dau acest sfat pentru că oricum o să vi-l dea și nenea sau tantea care o să vă supravegheze și, deci... venind din partea mea este absolut inutil. Chiar dacă mă abțin să vă dau sfaturi legate de examene... cum ar fi *degeaba vă dă mămicuța voastră la pregătire încă de la grădiniță, dacă nu vă băgați voi toate treburile în cap n-o să vi le bage nimeni...* sfat pe care bineînțeles mă feresc să vi-l dau, există întotdeauna acele mici sfaturi care vă vor fi de folos oriunde. De exemplu: *nu vă uitați în sus de la depărtare dacă sunteți alergici la urzici*. Aveți nevoie de lămuriri? Nu? Așa ziceam și eu... că doar e evident. Alt sfat ar fi *să nu vă rugați de bancomat să vă dea niște bani mai mult de jumătate de oră... că dacă nu aveți card, tot degeaba...*

vlv

c ✨ n c u r s

De acum clasica rubrică de concurs vă testează inteligența cu fiecare ocazie (că nu poate mai des). Întrebarea acestei ediții este: **de la ce vine abrevierea A.L.O., rostită de fiecare dată când răspundeți la telefon?** Răspunsul îl veți trece pe o foaie alături de răspunsul la întrebarea **Cine l-a omorât pe Kennedy?** și o veți prezenta la domnișoara cu păr blond (și nu numai) care lucrează sub acoperire la gogoșeria proaspăt deschisă. În următoarea săptămână ferți-vă de oamenii în negru. Cea mai bună relatare a aventurii va fi premiată cu publicarea în revistă, o gogoasă și un număr gratuit al revistei.

Evident că Institutul nu a șomat în timpul acestei vacanțe... Și asta pentru că am avut bani să îi plătim pe instituționa... instituțio... instuti... pe cei care lucrează acolo... (e greu să le zici pe nume... și alții au avut probleme). Și am făcut și o investiție importantă... Folosind tehnică de ultimă, dar nu cea din urmă, generație ne-am conectat la un satelit de observație, dotat cu senzori. Am fi putut fi în acest fel la curent cu tot ce se întâmplă în lume, dar se pare că cineva ne-a sabotat satelitul, l-a tăiat bucățele și l-a dus la fier vechi... Și noi care credeam că Prunariu a fost singurul român care a ajuns în spațiu... Având în vedere această situație neprevăzută dar care nu surprinde pe nimeni, ne vom folosi și ca până acum de intuiție pentru a afla ce se mai întâmplă pe afară și de lingură ca să batem în geam. Până să vă spunem ce e afară, vă putem spune că aici înăuntru, după câteva zeci de eprubete, printre câteva navete de... suc... (petrecerea de după admitere...), doi cercetători se ceartă de la o sticlă de cola light (sună cam lălăit sortimentul ăsta de suc). Întrebarea dintre emisferile lor cerebrale este: unde e caloria? Cu toții știm că o sticlă de cola light (indiferent de capacitate) are o singură calorie. Dar unde este această calorie? E ușoară și plutește la suprafață? Sau s-a lăsat la fund? S-au s-a înhăit cu vreo moleculă și se agită termic împreună prin toată sticla ca la ele acasă? Iată chiar acum cei doi au descoperit care capăt al sticlei are capac și au desfăcut acel capac în care scrie: “Dacă nu ai câștigat înseamnă că probabil mă ții invers și nu vezi ce scrie pe mine! Detalii în magazinele participante la promoție!” (nu mă întrebați cum încap atât scris pe capac... probabil e un capac mai mare...). Cele două genii au consumat acum toată sticla de suc și s-au luat la ceartă din cauza întrebării încă fără răspuns: “Cine a băut caloria???”. Și dacă aveți senzația că asta e o activitate care dă bătăi de cap, să vă arăt eu activitate care dă bătăi de cap: aceea de a scoate capul din tren, în mers, când ești pe o linie electrificată, adică străjuită de stâlpi din beton. Asta nu dă bătăi de cap celui ce se întinde în afara trenului (lui îi dă o singură bătaie de cap... una și bună) ci aceluia care trebuie să facă iar curat în urmă... Și fiindcă veni vorba de scos capul din tren, în mers, ar fi bine să țineți cont de un sfat: cercetați mai întâi din ce parte vine vântul, ca să nu cumva să efectuați vreo activitate contra vântului care v-ar lăsa în ceață...

La întrebarea: “Și afară ce se întâmplă?” vă vom spune că ne-am mutat... și o dată cu noi s-a mutat și Institutul. El are acum cartiere generale în Cluj, București și Sibiu, dar un statut special îl are sala nr 5 de la parterul Liceului pe care l-am absolvit în vară. Aici a fost vechiul sediu al Institutului, iar acum în el va sta probabil o clasă de a IX-a, nu știm sigur. Ceea ce știm sigur este că ei stau acolo cu chirie, banii, evident, intrând în contul nostru cu valută fo(a)rte.

Evident ar mai fi un singur lucru de aflat: ce face concurența? Probabil au mai rașchetat puțin hârtia din care fac ei revista, ca să își merite banii... Asta după ce le-a trecut bucuria premiului 1 pe țară. Nu știm exact împrejurările în care au luat acest premiu, dar suntem siguri că e un fel de Zmeură de Aur în versiune de reviste... Interesant felul în care se descurcă cu toate capsele pe care le pun acolo... capsă putând fi considerată armă albă din moment ce poate penetra gogoși!

Cine mă? Syl?

... ca să (nu) mai stai un an în liceu:

1. (nu) trebuie trezire obligatorie pentru semnarea condicii de prezență în clasă;
2. (nu) trebuie să dăm iarăși ochii cu mult prea iubiții profesori pe care (nu) abia așteptăm să-i vedem la ore. Vă rugăm să (nu) vă supărați;
3. temele care (nu) erau atât de multe de scris de pe o zi pe alta și dorința nestăvilită de a (nu) ieși în fiecare zi la tablă;
4. sporul cu care (nu) învățam la teze și inspirația pe care (nu) o aveam în timpul acestora... poate doar din copiate. (Aviz amatorilor: (nu) încercați asta în clasă că poate (nu) ajungeți ca noi);
5. plăcerea de a (nu) participa la activități extrașcolare; (nu) veți fi lăsați să stați liniștiți în banca voastră, (nu) va trebui să scrieți o revistă;
6. (nu) va trebui să învățați să numărați până la 5 (vezi DES) ca să (nu) greșiți când vă faceți de râs în revistă.

m0l3 & BOGGHY

z ă i n g l i ș a u * r

Gocia student! Iu uărânt ipecting mi, iznt it? Eniuei, tudei ai uil teic m0l3'z pleis, end ai uill tici iu ingliș. Sam ăv iu ar grăunaps nau end ar going tu stadi in forein cauntriz. End if iu gău tu America, iu must nău sām beizic ingliș spăucăn on ză strit! For igzempăl, iu mei ofăn hiăr ză ixpreșăn “san ăv ă bici!” uen iu giamp sadanlı in front ăv ă car or iu du samting fuliș (zis iz definătli ă niu uărd, său rait it daun... it mins samting stupid ăz stupid ăz pasibăl, laic traing tu iuplein ă blond det și uil dai after 10 miniț if și geț șat in dă hed bicăz ză bulet nids taim tu faind ză brein).

Hei! Pei sām ățenșion hiăr end dont trai tu panci mi in ză năuz căz ai uer glesiz! “San ăv ă bici” minz, abviăsli, “soare al unei plaje” in ză romeiniăn lenguigi. Său, in conclujăn, iu chen gău end hăg ză pārsăn det told iu det, bicăz hi or și iz definătli ior best frend!

Syl

Acum să va zic și din perspectiva din care am văzut eu treaba. Eram acasă, înainte de BAC. Cred că eram cu o carte în mână, dar nu garantez, însă pentru cei din clasele mici, trebuie să spun că sigur învățam (ceva).

Pe urmă, îmi aduc aminte că m-am îmbrăcat mumos pentru examenul propriu-zis de BAC.

Pe urmă am adormit. M-am trezit după două săptămâni, când am simțit miros serios de alcool. Mirosul nu venea de la mine și nici din mine, deci am presupus că se bea în jurul meu. Am auzit pe urmă: "Lai lai laaaaa!!! Am mai scăpat și de un BAC!" Printr-o deducție simplă, am înțeles că și eu am scăpat de BAC... Și dă-i muncă la sticle!

Pe urmă, când m-am trezit iar, cred că după alte două săptămâni de la povestea precedentă, m-am pregătit de drum. Nu am emigrat, că mai aveam ceva de făcut pe meleagurile noastre (pentru cei mici, meleaguri = plaiuri). Prin urmare, trebuia să mă înscriu la o facultate, și nu numai să mă înscriu, ba chiar să intru acolo. Și am mers... și am mers... și iar am mers... și, la o cotitură, am zis că degeaba merg eu liniștit, cu biletele de tren în mână, pentru că mai frumos era dacă mă și urcam în tren. Deci, după un drum relativ scurt, de acasă până la gară, mă urc în tren și aștept. Și cum nimic nu se compară cu un somn, le-am sugerat celorlalți din compartiment să doarmă. Mi-au aruncat câte o privire urâtă de tot... și n-am mai zis nimic...

Am ajuns unde scria pe bilet și, ca să termin jurnalul, vă relatez că sunt student la Cluj. Și din ce am auzit eu, abia acum începe distracția, deci mă pregătesc intens de răs. Anii de studenție sunt cei mai frumoși ani din viața unui om. Așa mi s-a spus și de anii de liceu și au avut dreptate. Dar dacă anii de liceu sunt cei mai frumoși ani și anii de studenție sunt cei mai frumoși ani, până la urmă cred că cineva m-a mințit. Am să investighez cazul și rezultatul îl trimit la SRI. Și pentru că am ocazia, vreau să mulțumesc celor pe care i-am întâlnit în drumul meu, începând cu doamna de la ghișeu de ziare, din gară, și terminând cu mecanicul de tren, cu ciocanul șlefuit.

Dar să continuăm povestea. Eram acasă, înainte de BAC. Cred că eram cu o carte în mână, dar nu garantez, însă pentru cei din clasele mici.....

GhostD

În liniștea nopții te aud zâmbind.
În tigaia spartă cartofi prăjind,
gândul la tine
mă îndrumă la crime...

Căci un țânțar obraznic
vine la cartofii mei!
Băi, aici nu-i praznic,
vezi că ți-o iei!

Ascut un cuțit,
acum taie, clar!
Îl arunc după țânțar...
Ha, ha! Te-am pârlit!

Strop de sânge pe perete...
Numai vise deșuchete...
Am cunoscut atâtea fete,
aneMone și Narcise, niciodată Margarete!

Haide, gata, du-te acasa!
...Și ce dacă-i întuneric?
...Bine! Ia cuțitul ăsta-n spate... deși,
dacă vine-un infractor la tine
e de-ajuns să îi zâmbești
ca să îl gonești!

Chiar acum te văd la știri
A dat peste tine-un TIR,
Cică nu poți să respiri

Ai coloana secționată
și o unghie crăpată.
Da' arăți tot ca-nainte,
o legumă fără' de-un dinte...
Deși...

parc-acum îți stă mai bine
în acel scaun cu rotine.
"Bă! Cu roțile..."

Syl

sece Lat-Mouse esa

firmă româno-americană producătoare de capcane pentru șoareci!
reduceri de până la 50% pentru studenții din căminele din următoarele orașe: România

motto-ul nostru: un șoarec mai puțin în casă, un gram de carne-n plus la masă !

După cum știți deja, în vacanța asta Agenția Căilor Ferate a primit în inspecție pe numerosul nostru grup de jurnaliști și șefi. Și cum partea financiară nu putea să rămână mai prejos, iată ce vă relatez:

Stăteam eu frumos pe bancheta trenului și deodată mă pleznește un gând. Era al lui vlv, plecat la plimbare, da' imediat m-a pleznit și unul de-al meu: "Omu' care sta în locomotivă (șoferul de tren) e mulțumit de leafă?" Și am început să calculez veniturile, costurile și plata unei găleți cu vaselină. Și cam atât vă pot relata, întrucât n-am reușit să termin calculul. Deci cine se întâlnește cu domnu' cu bască, să-l roage frumos să nu trimită pe băieții mascați după mine, că mai am de adăugat numai sporul de gel (pentru cei care nu înțelege rostul sporului vă explic aici: dacă șoferul se dă cu gel, din cauza vitezei trenului se usucă prea repede și nu are timp să își modeleze freza).

GhostD

a n u n Ț c u d e b i t

Așa cum Mama (ei de) patrie l-a chemat pe al nostru badigard la un curs (de specializare în tehnici de rupt gâtul adversarilor cu dinții) printr-un amplu proces numit nu romanizare ci recrutare, așa și noi căutăm să chemăm la noi în echipă pe unii care vor. A se înțelege de aici că tony al nostru a plecat cu statut de voluntar... sau nu. Deci idei, articole, reportaje, intervie vor fi trimise aleator pe oricare din adresele de mail ale trustului nostru de presă. Noi vă facem cunoscută doar una, pe restu' le citiți printre rânduri și apoi ni le spuneți și nouă. Deci caramida-verde@as.ro. Pe bune. Alegem de acolo 5 care să fie buni, dar nu mai buni ca noi, așa că aveți grijă ce scrieți. Ei vor trece prin stadiul de larvă-șef, apoi pupă-șef și, în final, vor ajunge redactori șefi. Așteptăm. Spor!

d e c e ?

Ca să evit filozoficul "de ce nu?" a lu' BOGGHY, încerc chiar (ce bine mă simt acum că chiar am revenit gramatical) să explic motivul revenirii noastre în forța F, orientată pe direcția axei și în sensul abstract: mă pliNbam și eu printr-o poiană în creier de munte și mă sună Syl, "unde ești că tre' să scrii un articol?". Și atunci eu i-am zis de dulce.

Ideea e că mi-a dat ideea să mai scriu vreo două articole. Și m-am gândit să îl sun pe BOGGHY și pe GhostD să le dau aceeași idee. Ciudat. Ei știau deja. Mai vreți explicații? Ne și plictiseam, că noi începe școala mai târziu ca voi (sâc-sâc!) da' cu mici excepții că pe tony l-au luat cu arcanu' deja.

m0l3

p r e Ț

Nu știm exact cât mai costă acum o ceramică zilnic ca să estimăm corect prețul publicației noastre, dar nici nu vă lăsăm să ne dați cât vă lasă zilnic buzunarul. Vă cerem 40% din prețul biletului zilnic de troleu, la care se adaugă 35% din prețul covrigului zilnic. Adăugând TVA-ul zilnic, obținem prețul zilnic de 5000,00062 lei. Deci fiecare al 1000-lea cumpărător va primi cadou ocazia de a plăti 6000 lei.

Acum vreo două săptămâni anunțat-au rivalii noștri de la ANM (fostul Institut Național de Meteorologie) mare canicula mare în septembrie. Institutul nostru de meteorolaringologie însă, a prevăzut o greșeală a ANM. Nu în sensul previziunilor ci în sensul unei mașini parcate în afara spațiului destinat. Judecat după vremea de afară, viitorii boboci ar trebui să se pregătească nu pentru prima zi de școală, ci direct pentru prima teză, care vine imediat după prima ninsoare. Rugați-vă să aveți un Crăciun cu ploii.

m0l3

n ☼ t ă

... informativă, nu din aia de la 1 la 6 (știu că sunt până la 10, dar nu vreau să dau speranțe inutile bobocilor).

Deci am dat ping la site și iată că a mai apărut un număr, al 8-lea.

Pe bune... numărul ăsta a fost scris undeva prin septembrie 2004 dar nu a fost publicat niciodată. Cei care s-au gândit la teorii conspiraționiste (cum că am fi fost răpiți, torturați sau șantajați de rivali sau de cei care ar vrea să ne reducă la tăcere) pot să se odihnească așa cum se odihnește pateul pe pâine (că doar de aia se întinde acolo).

Din păcate numărul nu a ajuns la un minim de 8 pagini pentru a fi publicat așa că articolele au rămas uitate într-un colț pe un CD.

Dar cum CD-ul nu are colțuri, ne-am întrebat ce mai face Infoplus... Pe bune...

noi, adică echipaju'

e c h i p a j

Redactor Șef: m0l3 (București)

Redactor Șef: Syl (Cluj-Napoca)

Redactor Șef: BOGGHY (Cluj-Napoca)

Redactor Șef: vlv (Cluj-Napoca)

Jurnalist: GhostD (Cluj-Napoca)

Badigard: tony (în rezervă; Sibiu)